

Căteaua și surata ei

La Fontaine

Era odată o Cătea cam gură-cască
Ce de nimic nu se îngrijea.
Cum îi venise vremea ca să nască
Și nici o locuință nu găsea,
O megieșă s-a-ndurat să-i dea
Modestul ei coteț cu împrumut.
Dar, mai târziu, venind să și-l reia,
Un pic de păsuire lehuza i-a cerut.
Erau căteii mici, mai trebuia
Să stea puțin în ea...
Iar când și păsuirea a trecut,
S-au ivit în prag cu toții,
Mârâind, rânjindu-și colții.
- Scoate-ne, de ești în stare!
(Se făcuse haita mare...)

Nu-mprumuta nimic, năicând,
Unor mișei:
Te vei căi cât de curând:
Căci, de la ei,
Cu greu mai poți ceva-ndărăt să iei!